

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.213/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Oláh Tamás) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Kurcsics Gerda kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (7. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 6.K.700.436/2025/6. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 26.000 (huszonhatezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2018. december 1. napjától 2021. november 30. napjáig terjedő időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes hivatásos állományú tagjaként a helység1 Rendőrkapitányság (a továbbiakban: rendőrkapitányság) állományában körzeti megbízotti beosztásban teljesített szolgálatot; működési körzete helység1 belváros városrészre terjedt ki.

[2] A felperes a perbeli időszakban a beosztásához nem tartozóan rendszeresen ellátott a körzeti megbízotti működési körzetén kívül, a rendőrkapitányság teljes illetékességi területén járőri, járőr szolgálati és egyéb szolgálati [a TIK (a továbbiakban: TIK) általi küldési, átkísérési, előállított őrzési, kísézői beosztási, rendezvénybiztosítási, csapatszolgálati, határszolgálati] feladatokat, amelyekért külön ellentételezésben nem részesült. A szolgálati panaszát – amelyben a perbeli időszakra a többletfeladatok ellátásáért a rendvédelmi illetményalap 75%-ának megfelelő mértékű megbízási díj és annak késedelmi kamata megfizetését kérte – az alperes vezetője a határozatszám1 Szü. számú határozatával – megalapozatlanságra hivatkozással – elutasította.

A kereset, a védírat

[3] A felperes keresetében az alperest 1.043.568 forint megbízási díj és annak 2020. június 6. napjától a kifizetés napjáig számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. A megbízási díj mértékét a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában határozta meg. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a)-c) pontjait és (5) bekezdését jelölte meg.

[4] Az alperes védíratában – vitatva a követelés jogalapját – elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díjnak a rendvédelmi illetményalap legfeljebb 50%-os mértékében történő megállapítását kérte.

A mintaper

[5] Az elsőfokú bíróság előtt több, mint tíz olyan per indult, amelyek jogi és ténybeli alapja jelen perrel azonos volt, ezért azok egyikét (6.K.700.002/2023.) mintaperként bírálta el, amelyre figyelemmel az eljárását a mintaper elbírálásáig felfüggesztette. A bíróság a mintaperben hozott 6.K.700.002/2023/13. számú ítéletében a keresetet alaposnak találta, annak jogalapját érintő ítéleti indokolásában megállapította, hogy a felperes a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozó, az állománytábla szerinti más munkakörbe sorolt feladatok ellátásáért – figyelemmel az alperesnél betöltetlen járőri státuszokra – a Hszt. 71. § (1) bekezdésének a) és c) pontjai alapján megbízási díjra jogosult.

[6] A Fővárosi Ítéltábla a 4.Kf.700.268/2023/5. számú ítéletével a mintaperben hozott elsőfokú ítéletet a megbízási díj összegszerűsége vonatkozó rendelkezés tekintetében hatályon kívül helyezte, és e körben az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. A Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti esetkör kapcsán rögzítette, hogy a felperes által ellátottként hivatkozott ideiglenesen megüresedett vagy betöltetlen szolgálati beosztások nem kerültek konkretizálásra és valamennyi felperesi többletfeladathoz hozzárendelésre, így a státuszok huzamos betöltetlenségéből nem következett okszerűen, további bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak fennállása, azonban a megbízási díjra való jogosultság megállapítása a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján helytálló volt.

[7] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során hozott 6.K.700.132/2024/7. számú ítéletében a keresetet alaposnak találta. A megbízási díj összegszerűsége körében megállapította, hogy a felperes csapatszolgálati, járőri, járőrszolgálati, rendezvénybiztosítási, átkísérési, kísérőőri feladatokat is ellátott, melyek több elkülönült beosztáshoz, munkakörhöz tartoznak, és amelyek ellátása a perbeli időszakban – az alperes által is elismerten – legalább a felperes által teljesített szolgálatok 50%-át érintette. Volt olyan feladat, amely a szolgálatteljesítés teljes idejét érintette, több esetben egy szolgálat alatt több, nem körzeti megbízotti feladatellátásra is sor került, melyek többletfelelősséggel jártak, többlettudást igényeltek. Ezekre tekintettel az illetményalap 50-200%-ában megállapítható megbízási díj tekintetében a törvényi minimumhoz közeli 75%-os mérték nyilvánvalóan nem tekinthető eltúlzottnak.

[8] A Fővárosi Ítéltábla a 7.Kf.700.340/2024/5. számú ítéletével a megismételt eljárásban hozott elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[9] Az elsőfokú bíróság az alperest késedelmi kamattal növelt 1.043.568 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte. Ítéletének jogalapját a mintaper eredményét alapul véve – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját, (4)-(5) bekezdéseit, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BM rendelet) 2. mellékletét, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BMr.) 35. § (6) bekezdését és a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat) 21. és 22. pontjait felhívva bírálta el. Kifejtette, hogy az alperes munkáltatóként – a tilalmazott feladatokat kivéve – jogszerűen utasíthatta a felperest olyan feladatok végzésére, amelyek a képzettségéhez, végzettségéhez, szakmai tapasztalatához kapcsolódtak, azonban ezen joga nem sérthette a felperes kinevezése szerinti

beosztását. Amennyiben a felperes a beosztásától eltérő többletfeladatokat a beosztása mellett végezte, a többletszolgálatért díjazás jár. A munkakör kiterjesztő értelmezésével kapcsolatban hivatkozott a Kúria joggyakorlatára, miszerint jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását (Kf.II.39.247/2020/4., Mfv. I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.625/2012/4.). A felperes munkáltatói utasításra a csatolt kimutatás szerint – az alperes által is elismerten – a pertárgyi időszakban összesen 156 esetben, azaz havi 4,3 szolgálat alkalmával látott el a beosztásához nem tartozó többletfeladatot, ami tartós és rendszeres elvonást jelent. Megállapítást nyert továbbá az is, hogy a felperes a perbeli időszakban felmerülő többletfeladatokat rendszeresen a működési körzetén kívül végezte, ugyanis az alperes a különleges jogrend időszakára eső, a működési körzetből történő elvonások eseti jellegét nem bizonyította. A Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja tekintetében a felperes által ellátottként hivatkozott ideiglenesen megüresedett vagy betöltetlen szolgálati beosztások nem kerültek konkretizálásra és valamennyi felperesi többletfeladathoz hozzárendelésre, így a státuszok huzamos betöltetlenségéből nem következik okszerűen, további bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak fennállása.

[10] Az elsőfokú bíróság a megbízási díj havi összegét a kereseti kérelemnek megfelelően, a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában határozta meg a feladatellátás mértékére, az alapfeladatok ellátására gyakorolt hátrányos hatására és az okozott többletterherre figyelemmel, kiemelve, hogy a felperes több beosztáshoz tartozó feladatot is ellátott. A bírói gyakorlatra (Kf.700.043/2024/4.) hivatkozással megállapította, hogy a kiindulási alapot az illetményalap 125%-a kell, hogy képezze, melyre tekintettel a középértéket el nem érő, a törvényi minimum közelében lévő mérték nem tekinthető eltúlzottnak.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[11] Az alperes fellebbezésében a megbízási díjra való jogosultság jogalapját és összegezését is vitatva az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Jogszabálysértésként a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját és (5) bekezdését jelölte meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az irányadó jogszabályok alkalmazásával nem helytálló következtetést vont le, tévesen állapította meg, hogy a felperes a körzeti megbízotti beosztáshoz nem tartozó, az állománytábla szerinti más munkakörhöz kapcsolódó feladatok ellátásáért megbízási díjra jogosult; a tényállás tisztázása során a körzeti megbízotti beosztáshoz nem tartozó feladatokat a felperes eredeti szolgálati beosztása mellett végrehajtott többletfeladatként tévesen értékelte, és nem vette figyelembe, hogy járőri jellegű feladatait nem más beosztáshoz tartozó többletfeladatként, hanem a körzeti megbízotti beosztáshoz tartozó munkaköre alapján látta el, így ezek ellátásáért megbízási díj nem illeti meg. A felperes által ellátott járőrfeladatok sem jelentettek többletmunkát, többletterhet, mivel a körzeti megbízott szolgálatteljesítési idejének legalább 70 %-ában közterületi tevékenység ellátására köteles, továbbá a körzeti megbízotti és a járőr beosztás feladatai nem különböznek számottevően, ebből következően a felperes járőri feladatokat az alaptevékenységének részeként, és nem a beosztásához nem tartozó többletfeladatként végzett. A KMB Szabályzat csak a körzeti megbízotti szolgálati formában ellátandó tevékenység szabályozására szolgál, a felperes a munkaköri leírásban szereplő többi feladatát,

mint például a járőrözést, TIK-küldést a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (II. 24.) ORFK utasítás alapján, járőr szolgálati formában a szervezeti egység illetékességi területén, sőt a rendvédelmi szerv teljes illetékességi területén végezte. A Hszt. 157. § (1) bekezdése alapján a felperes körzeti megbízotti feladatokhoz kapcsolódó, illetve azon felüli egyéb szolgálati feladatból fakadó többletterhelés ellentételezése hivatásos pótlék formájában beépítésre került a felperes illetményébe, míg a működési körzetén belül teljesített szolgálatot a beosztási illetménye ellentételezte, így egyik feladat ellátása sem maradt kompenzáció nélkül. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során téves következtetést vont le, amikor rögzítette, hogy a többletfeladatok terhe tekintetében megállapítható, hogy az hátrányosan hatott a felperes alapfeladatainak ellátására. A keresetlevélhez csatolt felperesi kimutatás a peresített hónapokra vetítetten többletfeladatként 156 szolgálati alkalmat rögzített, azaz ezen szolgálatok egyrészt átlagosan havi 2-8 alkalmat tettek ki, másrészt ezen többletfeladatok végrehajtására normál, 12 órás szolgálatteljesítési időben került sor. Azaz a feladatok ellátása túlszolgálatot nem eredményezett, amelyből következően a körzeti megbízotti beosztáshoz tartozó feladatok nem szorultak háttérbe, így az elsőfokú bíróság téves következtetést vont le, amikor megállapította, hogy a felperes által végzett körzeti megbízotti beosztásán túl többletfeladatok olyan rendszerességek, amelyek ellátásáért a rendvédelmi illetményalap 75%-ának megfelelő mértékű megbízási díj illet. Az ügy egyedi jellemzői alapján azonban a megbízási díj minimumösszegére való jogosultság sem állhatott fenn.

[12] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást nem vitatta. Az alperes a fellebbezésében nem adott elő olyan körülményt, amelyet az elsőfokú bíróság nem vizsgált. Ez alapján abból lehet kiindulni, hogy – az alperes által is elismerten – járőri és járőr jellegű feladatokat is rendszeresen látott el. Az elsőfokú bíróság a jogi érvelését osztva döntött abban a kérdésben is, hogy a KMB Szabályzat 25. pontja értelmében a kíséresi feladatokra nem volt igénybe vehető, míg a közterületi szolgálatteljesítésre kizárólag a saját működési területén volt kötelezhető. Hangsúlyozta, hogy a többletfeladatokat az eredeti munkaköri feladatai alóli mentesítés nélkül látta el. A körzeti megbízotti és járőri feladatok az alperesi érveléssel ellentétben elválnak egymástól, előbbi nem foglalja magába az utóbbi valamennyi feladatát. A megbízási díjra való jogosultság ténybeli alapja a járőrszolgálat és a körzeti megbízotti munkakör havi és napi szinten történő párhuzamos ellátása, valamint az ezekbe nem sorolható egyéb feladatok rendszeres végzése. A működési körzeten kívüli feladatellátás tekintetében az alperes nem tudta bizonyítani, hogy az elvonásra jogszerűen, a KMB Szabályzat 21. pontjában taxatív felsorolt okok valamelyikének fennállása alapján került sor. Az összegszerűséget vitató fellebbezési érvelés a járőri beosztás alacsonyabb voltán alapult, azonban nem vette figyelembe a magasabb megbízási díjra jogosító egyéb tényezőket (a tényleges komoly többletterhelést, a feladatok különbözőségét és azok jelentős időbeli terjedelmét, valamint az átkísérés tilalmazottságát).

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[13] A fellebbezés nem alapos.

[14] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú bíróság a felülbírálat során arra a jogi álláspontra jutott, hogy az elsőfokú bíróság ítélete az irányadó jogszabályoknak megfelel; az elsőfokú döntéssel és annak indokaival is egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki:

[15] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítéletet a megbízási díj jogalapjában és összezszerűségében is vitatta. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának és (5) bekezdésének megsértésére hivatkozással azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság a felperes megbízási díjra való jogosultságát e jogszabályi rendelkezés téves értelmezésével állapította meg.

[16] A jogalap vitatása körében az ítéltábla rámutat, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a 6.K.700.002/2023. számú mintaper eredménye szerint folytatta le, mivel az előtte fekvő ügy e mintapertől a 6.K.700.396/2023/4. számú eljárást felfüggesztő végzés fellebbezés hiányában történő jogerőre emelkedésére tekintettel, a felek által sem vitatottan sem jogi, sem ténybeli szempontból nem különbözött. A perben elbírálandó jogkérdés tárgyában a Fővárosi Ítéltábla a mintaperben a 4.Kf.700.268/2023/5. számú ítéletében kimondta, hogy a felperes eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett visszatérő, rendszeresen jelentkező, beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltak alapján – a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták. A megbízási díj az ellátandó munkaköri feladatokhoz köthetően jár, melynek mértékét a Hszt. 71. § (5) bekezdése az illetményalap 50-200%-áig terjedő mértékben állapítja meg. A mérlegelés szempontjait a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdése többek között a munka bonyolultságában, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigényében, annak gyakoriságában, a szükséges többlettudás függvényében határozza meg. Valamennyi szempontot összességében kell mérlegelni, és a rendvédelmi szerv tagja által elvégzett feladatokat egyedileg megvizsgálva lehet arról dönteni, hogy a ténylegesen ellátott többletfeladat milyen mértékű megbízási díjat von maga után.

[17] Az ítéltáblának elsőként azt kellett vizsgálnia, hogy a mintaper keretében hozott ítéletének a fellebbezési eljárásban mennyiben van kötőereje. A Kp. a mintaperben hozott ítélet kötőerejéről kifejezetten nem rendelkezik. A Kp. 33. § (2) bekezdésében szereplő rendelkezés szerint amennyiben a mintaperhez képest tény- és jogbeli azonosság van a mintaper után elbírálásra kerülő jogvitánál, a közigazgatási bíróság azt a mintaper eredménye szerint tárgyaláson kívül bírálhatja el. A Kúria a mintaperben hozott – felülvizsgálattal nem támadott – határozattól való eltérésről szóló 7/2024. JEH (Jpe.IV.60.056/2023/11. számú) határozatában rámutatott, hogy „a jogorvoslat lehetősége a Kp. szerint meghatározott körben megilleti a peres eljárás résztvevőit, a mintaperben hozott ítélet elleni felülvizsgálat elmaradása nem hat ki a mintaperben hozott ítélet alapján hozott további döntésekre. Az ítélt dolog (*res judicata*) elve nem érvényesülhet egy másik, akár más személyek között folyamatban lévő ügyben. A mintaperrel elérni kívánt hatékonysági, pergazdaságossági szempontok és a perkoncentráció elve az alkotmányos alapjogot nem írja felül, erre

figyelemmel a jogorvoslat nem üresedhet ki”. Az ítéltábla szerint azonban a fellebbező fél jogorvoslati joga nem partalan, fellebbezésében a [16] bekezdésben foglaltakat szem előtt tartva külön ki kell térnie arra, hogy a mintaperben hozott jogerős ítélettől való eltérést mi indokolja, az miben nyilvánul meg, különös tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság az első- és másodfokú ítéleteket a 6.K.700.436/2025/2. számú végzés szerint a rendelkezésére bocsátotta.

[18] Az ítéltábla a fent írtakra tekintettel a fellebbezési eljárásra – e körben a megbízási díj jogalapjára – vonatkozóan hangsúlyozza, hogy a mintaperben hozott – a Kúria előtt felülvizsgálati kérelemmel nem támadott – jogerős döntését a mintapertől jogi és ténybeli szempontból nem különböző jelen közigazgatási perben magára nézve irányadónak tartotta. Ennek oka, hogy a fellebbező alperes a perbeli első és másodfokú eljárásban jelen ügy mintaperhez való ténybeli és jogi azonosságát nem vitatta, arra vonatkozóan nem tett előadást, hogy a mintapertől eltérés mutatkozik, amelyre figyelemmel a ténybeli és jogi azonosság fennállónak minősül. Az alperes fellebbezésében – a jogalap körében – nem kifogásolt olyan tényállási kérdést sem, amelyet az elsőfokú bíróság a mintaperben foglaltaktól eltérően, tévesen értékelt, avagy a mintaperben vizsgált jogkérdéstől eltérően és megalapozatlanul, hibásan vett figyelembe; e körben tanúsított jogsértésre sem hivatkozott. Mindezek következményeként az ítéltábla a megbízási díj jogalapját érintő mintaperben rögzített és a fellebbezéssel támadott elsőfokú ítéletben is levezetett jogértelmezést – az abban foglaltak megismétlése nélkül – a jelen perre is irányadónak tekintette. Ugyanakkor az alperes fellebbezésében a jogalap körében a mintaperben nem vizsgált kifogást is megfogalmazott, amelyekre az ítéltáblának ki kellett térnie; az alperes megbízási díj jogalapját érintő vitatását e körben is értékelnie kellett.

[19] Az alperes fellebbezésében arra is hivatkozott, hogy a felperes megbízási díjra a hivatásos pótlékára tekintettel sem vált jogosulttá. A hivatásos állomány tagjának hivatásos pótléka az eredeti és a kinevezése szerinti szolgálati beosztáshoz tartozó feladatellátás alapján jár; míg megbízási díj az érintettet a munkaköri feladatokon felül teljesített többletfeladatellátás esetén illetheti meg, azaz a két juttatás az alperes által kifejtett módon nem mosható össze, egymást nem váltja ki. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság az alperesnek a hivatásos pótlék megfizetéséből származó megbízási díj alóli mentesülésre hivatkozását sem találta megalapozottnak.

[20] Mindezek alapján megállapítást nyert, hogy az elsőfokú bíróság a felperes – a perbeli időszak egészét érintő – megbízási díjra való jogosultságáról jogszerű döntést hozott.

[21] A megbízási díj összegszerűsége körében az alperes az elsőfokú bíróság értékelési-mérlegelési tevékenységét kívánta támadni, azonban a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjában foglalt kógens előírásnak megfelelő eljárási jogszabálysértés megjelölése nélkül. Ez okból az ítéltábla – a fellebbezés tartalmának megfelelő eljárási jogszabálysértés megjelölése hiányában – kizárólag az alperes által felhívott anyagi jogi rendelkezésekre – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára és 71. § (5) bekezdésére – tekintettel vizsgálhatta, hogy az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította-e meg a megbízási díj összegét; azt azonban az

alperes nem fejtette ki, hogy az általa előadottak ezen jogszabályi rendelkezések tükrében miként támasztják alá, hogy a megbízási díj összegének meghatározása jogszabálysértő módon történt. Az ítéltábla a [16] bekezdésben foglaltak alapján rögzíti, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának megfelelő többletfeladat ellátása önmagában megalapozza – legalább a jogszabályban rögzített minimumösszegben – a megbízási díjra való jogosultságot. Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért azt a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl. Amennyiben az alperes az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében a megfelelő eljárási jogszabálysértés megjelölése mellett be kellett volna mutatnia, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összecszerűségi meghatározás), milyen konkrét érvek és igazolt tények alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek – az értékelt körülmények figyelembevételével – más összecszerűségi eredményre vezettek volna. Az alperes érvelése arra vonatkozott, hogy az ellátott többletfeladatok nem jelentettek tényleges és komoly többletterhelést, azok mértéke és időtartama nem érte el a rendszerességet, ellátásuk nem igényelt komplex szaktudást, mivel átfedést mutattak a körzeti megbízotti feladataival. A többletfeladat-ellátás eseti vagy rendszeres jellege nem az összecszerűség, hanem a jogalap körében értékelendő, és az a fentebb kifejtettek szerint rendszeresnek minősült. A jogalkotó nem többletteher, hanem többletfeladat-ellátás esetére biztosította a megbízási díj megfizetését, azaz e juttatásra beosztástól és besorolástól függetlenül jogosulttá válik az, aki a beosztásába nem tartozó többletfeladatot ellátja. Nincs tehát olyan törvényi kikötés, amely szerint megbízási díj kizárólag a magasabb beosztáshoz tartozó, komplexebb szaktudást igénylő feladatok ellátása esetén jár.

[22] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[23] A felperes a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (5) bekezdése alapján 26.000 forint perköltséget számított fel. A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint az IM rendelet 4. § (1) és 3. § (2), (5) bekezdéseire figyelemmel a felperes által felszámított összeggel arányban állónak talált.

[24] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű 83.485 forint fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes

illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[25] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[26] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. július 9.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
a tanács elnöke, előadó

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.
bíró

dr. Farkas Ervin s.k.
bíró